

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt Bacchanalia peregerit. Capvt XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

virginem, flexis genibus, ac sursum erectis oculis & manibus precabatur eam, ut sibi puerulum ostenderet, & ipsi oscula imprimere pateretur. Quod cum illa placide permitteret, vlnas suas vnaque amplissimos orbis fines extendens, charissimū animę suę sponsum breui horula vel millies excipiebat & amplexabatur, adspectabat niueos eius oculos, & manus teneras, osculabatur os suauissimum, & cuncta cęlestis illius pignoris membra infantilia: Contemplans erectis oculis præ admiratione in corde suo plorabat, stupens nimirum cęli opificem tam immensum & modicum, tam speciosum in cęlis, & puerilem in terris esse: atque interim cum illo sese occupabat ita ut ab illo mouebatur, cantando, lachrymando, spiritalibus vacando exercitijs: ac deinde matrem illum reddens, cum illa intrò ingrediebatur, donec essent peracta omnia.

Vt Bacchanalia peregerit.

CAPVT XIII.

Sabbatho ante Dominicam Septuagesimę, quo Alleluia intermittitur, & homines mundani plus solito ob imminencia Bacchanalia incipiunt esse amentię dediti, ipse in suo corde cęlestia sibi Bacchanalia cępit intruere in hunc modum: Cogitabat primum momētaneam ac pernicipialem carnalium Bacchanalium voluptatem, atque ut plerique pro breui delectatione diuturnis implicentur calamitatibus & miserijs: orabatque psalmum 50.

Hh 3

Miserere

Miserere mei Deus, &c. in honorem prænotatis Dei pro cunctis peccatis, iniurijs & contumelijs, quæ illo petulantissimo tempore ei inferrentur. Hæc autem Bacchanalia Rusticorum appellabat, ut qui nihil melius nouerint. Scribo præludia illa cælestis vitæ meditabatur, in Deo cum amicis suis in hoc etiam dum mortalitatis corpore per consolationes diuinas quod iudat: moxque quicquid ipse eiusmodi expertus esset, multa cum gratiarum actione & laudibus commemorans, in Deo ac Domino suo delectabatur. Eodem conversionis suæ tempore spirituale quoddam carnis priuilegium illi diuinitus præstitum fuit, quod eiusmodi erat: In ieiunijs Bacchanalibus ante completorium in hoc pocustum calidum sese receperat, quod se calidum faceret: admodum enim frigore & fame laborabat: sed longe infestior illi sitis erat, quantum patiebatur. Cumque cerneret alios uicinis carnibus & potare vinum, se interim fame confectum, intus se moueri sentiens, foris mox abiit, miseransque seipsum ex alto corde traxit suspiria. Eadem uero nocte in uisione esse sibi uidebatur in ualentinario quodam audiuitque foris cælestem concini cantilenam, tanta uocis suauitate, ut nulla possit citharæ æquiparare melodiam: eratque uox tanquam pueri scholastici annorum duodecim. Igitur oblitus idem Sapientiæ Minister cibi ac potus, melodiam hanc arrectis hauriebat auribus, sentiens magnam cordis æstus. Ecquis cantat foris: quidem in terris nunquam melos eiusmodi percepi. Respondit illi eximia forma adolescens, qui tum fortè aderat: Noueris melodiam hanc

OIV

45

puerum tibi modulari, teque hoc cantandi officio spectare. Ait Minister: O si mei meminerit Deus. Oro te caelice adolescens, iube illum amplius canere. Rursus ergo cantare coepit altissimo vocis sono, absoluitque tres integras planè caelestes cantiones. Quibus finitis, puer ille, ve ipsi videbatur, per aëra accessit ad domicilij illius, ubi erat Minister, fenestras, porrexitque ei ramusculum rubentibus admodum confertum granis similitudine fragorum. Tulit autem adolescens ante dictus ramusculum è manibus pueri. Latusque eum obtulit Ministro cum his verbis: Age mi frater & consodalis, cape rubros hos fructus à tuî amantissimo Domino, hoc ipso speciosissimo adolescentulo regis æterni filio, quem hætenus cantantem audisti, tibi dono datos. O quantopere is te amat. His auditis, frater ille præ gaudio, rubore vultus infusus, excepit hilariter sportellam cum fructibus, aitque: O me felicem, cui tam optatum contingit munus à præclaro diuinoque hoc adolescentulo, quod me sane non potest non perpetua animi exultatione afficere. Versusque ad adolescentem reliquosque beatos spiritus illic præsentis: Amici, inquit charissimi, æquumne est gratiosum hunc & caelestè iuenculum à me impense amari? Meritò profectò mihi diligendus est: atque si mihi gratissima illius esset perspecta voluntas, eam modis omnibus exequerer. Conuertitque se ad memoratum adolescentem, & ait: Dic mihi charissime, rectène tibi sentire videor? Subridens ille suaviter: Planè, inquit, rectè sentis, ac iure illi amare debebis, qui te præ multis alijs benignius

gnius spectat & amat. Quamobrem ingenti il-
lum fac amore prosequaris: adeoq; certum ha-
beas etiam pro multis alijs duriora te deinceps
perpeti oportere: simulq; præpares te. At ille
Faciam id libentissime: precorque vt mihi il-
lius visendi copiam obtineas, quò gratias illi
agam pro ipsius præclaro munere. Perge, in-
quit adolescens, ad fenestram & prospice. Appo-
ruit ille fenestram, & ecce vidit illic puerum
scholasticum tantæ venustatis, vt non sic illi
vnquam quisquam visus similis: cumque vel-
let per fenestram ad illum egredi, blandè illi
inclinans suauiter illi benedixit, & euestigio
ab eius euanuit oculis. Sicque visio illa finita
est. Redditus sibi ipsi, gratias egit Deo pro eius-
modi diuinis Bacchanalibus ipsi præstitis.

Vt ineuntis Maij diem primum exceperit.

CAPVT XIV.

NOste illius diei, quæ mensis Maij caput
est ac initium, pro more suo spiritaliter
quendam, eumque virentem ramum sibi
reponens, aliquam multo tempore singulis
diebus eum venerabatur. Inter omnes autem
quæ vnquam creuerint, quantumuis amœnitas
frondes, non potuit vllam inuenire vernantio-
rem præclaro sanctæ crucis stipite, qui gratia
& virtutibus atque omnigeno decore illustri-
or est, atque vernantior, quàm vllæ vnquam
arborum frondes. Sub hac igitur arbore sex, vt
dici solet, capiebat venias, ad singulas qualquam
in sua meditatione singulatim desiderans or-
nat